

Tekster: *Sl 31,2-6, 1 Kor 13, Luk 18,31-43*

Salmer: 557 Her vil ties, 651 Vor klippe vi slippe, 192.1-6 Hil dig frelser, 895 Han glemmer mig aldrig, Nadver 192.7, 192.8-9

To ting hører vi i dag, som på sin vis står og stritter mod hinanden.

For det første minder Jesus sine disciple om det, der er hele formålet med at de er på vej mod Jerusalem: han skal lide, dø og opstå. Det er ikke første gang han fortæller det, men selv de nærmeste disciple fatter det stadig ikke, så vi forstår, at det er noget, han går helt alene med og samtidig noget, der må optage hans sind og tanker fuldstændigt, sådan som vi kender en svag afglans af det, når vi får at vide, at vi skal gennemgå en alvorlig operation, eller på anden måde skal gennem noget, som får den mest afgørende indflydelse på ens skæbne og derfor får brug for at lukke af mod omverdenen og ligesom blive alene med os selv.

Og så for det andet, en blind tigger der råber om hjælp ved vejkannten, og straks bøjer Jesus af fra sin målbevidste vandring mod lidelsen, døden og opstandelsen i Jerusalem for helt at være nærvære

nde hos et nødlidende mennesker, der har brug for ham.

”Vær lige stille. Kan du ikke se, jeg har travlt.”

”Jeg er ked af, at jeg ikke kunne komme i fredags, men jeg havde et meget vigtigt møde!”

Normalt betyder det, at vi er opslugt af et eller andet, at vi lukker af for alt andet, også selvom det betyder, at det er mennesker, der står os nær, vi skubber til side. Optagetheden bliver et skjold, vi holder op imod omverdenen: jeg orker ikke at lade det, der foregår omkring mig komme ind og påvirke mig.

Jesus er virkelig optaget her på vejen mod Jerusalem. Det er selve målet med hans liv, han nærmer sig. Det der forestår er så afgørende, at han har brug for at samle alt, hvad han rummer af styrke i sig for at klare det. Og ganske vist forstår hans disciple ikke hvad det er, der skal ske, men så meget begriber de dog, at det er noget, der kræver hele hans koncentration, så da der sidder en blind tigger i vejkanten og råber om hjælp, prøver de at få ham til at holde mund, så mesteren ikke skal forstyrres. Det er anden gang inden for samme kapitel, vi hører om, at disciplene vil beskytte Jesus mod forstyrrelser. Første gang var, da nogle forældre kom med deres børn, for at han skulle velsigne dem. Men ligesom den gang med børnene, vil Jesus heller ikke have at tiggeren skal afvises, og han afbryder sin vandring og helbreder tiggerens blindhed.

Der er en særlig styrke i, at fortællingen om den blinde her i Lukas-evangeliet følger umiddelbart efter forudsigelsen af Jesu lidelse og konstateringen af at disciplene ikke forstår, hvad han taler om. For når Jesus skal til Jerusalem for at lide og dø, så er det ikke blot noget, der vedrører ham selv. Med sin lidelse og død og opstandelse i Jerusalem er det al lidelse og død, han gør op med. Det er også den

blinde tiggers lidelse. At Jesu disciple ikke forstår, hvad Jesus taler om, demonstrerer de faktisk selv med al ønskelig tydelighed, da de beder den råbende blinde tigger om at holde mund. Der er for Jesus intet der er vigtigere end at afhjælpe menneskers lidelse. Men hans vej ind i døden i Jerusalem er selve målet og meningen med hans tilværelse, fordi det er dér, han åbner himmerigets dør for mennesker. Så man skulle måske nok synes, at den blinde tigger måtte kunne affinde sig med at leve videre som blind, når nu det var så vigtige ting, der stod på spil.

Det er typisk menneskeligt at tænke sådan. Den enkeltes tarv må vige for flertallets tarv. Man må acceptere civile tab for at nå de overordnede mål. Men det er tilsyneladende lige præcis sådan, Jesus ikke tænker. Og jeg tror, det skyldes, at den lidelse og død, Jesus er på vej for at overvinde netop konkret viser sig i en tiggers blindhed, ligesom det menneskeliv, han er kommet til verden for at frelse til evigt liv også er det liv der konkret viser sig i nogle ungers skrigende liv.

Når vi holder travlhed og optagethed op som skjold mod andres påtrængende problemer, hvad er det så, vi har travlt med og er optagede af?

Det er os selv! Det handler om at vi har nok i os selv. Når vi er så optagede, at vi ikke har tid til andre, hænger det sammen med at det er vores egen position, anseelse, betydning eller velbefindende, der står på spil.

Somme tider hører vi om, at Jesus søger væk fra folkemængderne, ja også væk fra disciplene for at være helt alene. Er det så ikke

udtryk for noget lignende: at han ikke orker, at andre skal forstyrre hans cirkler? At han har brug for at være sig selv?

I forbindelse med den første gang, vi hører, at Jesus trækker sig tilbage i ensomhed, fortælles det, at det er en umådelig fristelse for ham, en fristelse til at ville sig selv. Men han afviser fristelsen, og derefter er det bøn, der fylder ham, de gange hvor han trækker sig tilbage fra andre mennesker.

Ud fra det, evangelierne fortæller os, er det ikke sig selv, Jesus er optaget af, men det er Gud, og det er de mennesker, han møder.

Jeg ved ikke om i har prøvet at trække jer tilbage for at være alene med Gud?

Jeg har. Men det er altid mig selv jeg møder: mine egne ønsker, mine egne behov, mine egne begær.

Og når jeg har travlt og vil have fred, er det altså ikke for at høre Guds røst, men for at få det godt med mig selv.

Guds røst kender jeg faktisk kun gennem Jesus. Eller rettere: fortællingerne om Jesus er Guds røst, Guds ord til mig. I fortællingerne om Jesus møder jeg Gud, men det Gud fortæller mig i disse fortællinger er den ene gang efter den anden, at min plads er ude hos de mennesker, der har brug for mig. Således også i dag.

På sin vis er vi alle på vej mod Jerusalem, ligesom Jesus var det i fortællingen i dag, i den forstand, at det til sidst er lidelse og død, der venter os alle, måske kun død, hvis vi er meget heldige. Men der er et liv før døden, og det liv er det vores opgave at leve sammen med vore medmennesker. Døden og hvad der kommer efter døden

har vi ingen indflydelse på, det har Jesus taget sig af på vore vegne. Men det liv der kommer før døden, det har vi umådelig indflydelse på. Vi kan gøre det til en glæde og fryd for hinanden og vi kan gøre det til en pine og plage for hinanden. Ja, ja. Men man skulle jo også helst have det lidt godt selv! indvender vi, og lukker af mod dem der kalder på os.

Men livet før døden er i samspillet med de andre. Der er ikke noget, der er vigtigere end det. Og Jesus kalder os til, at gøre det så godt for hinanden, som vi kan.

Amen.